си, за говѣдо безъ, огъгавъ; атешь гемиси, вапоръ, пароходъ, паропловъ, а другой обратно атешъ арабаси, парни кола, кола които се каратъ съ пара на желязни цѣлъ.

Атеизмъ (тъ) безбожие и —жничество.

Атеистъ (тъ) безбожникъ който (невѣрва) отрича божието сѫществование.

Атеръ (тъ) в. атъръ.

Атикъ (тъ) прил. неизм. вѣщъ, хитъръ, опитенъ, който се сѣща, разбира отъ каква да е работа, когото не можешь да излъжешь. § извадянъ, извадена кожа, каква е той извадена кожа — хитъръ, в. айлякъ.

Атина (та) увел. и срав. отъ атъ. та изведи атина, атина бе джинджирбина, на налбантина го заведи, той да ми кова атъна бе джинджирбина

Атлама (та) прѣвърляние, който е прѣвърленъ прѣзъ Дунавъ, бѣжанецъ отъ турско въ Влашко: и той е отъ атламитѣ, т. е. отъ бѣжанцитѣ отъ прѣвърленитѣ прѣзъ Дунавъ. 2) скокъ, прѣскокъ, сѫбира сѫбрата. нѣсто доддало е скочилъ нѣкой наведнъжъ, една атлама и ще го стигна.

Атладисамъ свърш. видъ отъ атладисвамъ.

Атладисвамъ — сувамъ, гл. д. прѣвърлямъ, прѣскачямъ, веднъжъ като атладисалъ Дунава той мене не може мя уловицъ [illegible],

Атладиша, друга форма свърш. видъ.

Атлантически, чна, чно — чньй — (тъ) или атлантическый (тъ) океанъ, едно отъ голѣмитѣ водяны пространства нарѣченъ така отъ Атланта, за когото гръцката митология казува, че поддържялъ небето. § грамаденъ, едъръ и голѣмъ по размѣръ и сила.

Атлазенъ — на, но — нний (тъ) отъ атлазъ направенъй

...СКИ ДЪРЖ. АРХИВ

24